

[Brusvang.]

ringen — og her er min vurdering ligesom hr. Ninn-Hansens — egentlig startede, indledte, med et standpunkt i denne sag, som var vældig fornuftigt. Jeg tænker på statsministerens erklæring, som blev fulgt op af justitsministeren, om, at der selvfølgelig burde være denne frie adgang. Men når regeringen har den opfattelse og har tilkendegivet den så klart, som det skete, så synes jeg, at regeringen burde have modtaget den udstrakte hånd, som bestod i, at det, som i virkeligheden var regeringens tilkendegivelse, kunne blive omformet i nogle ganske få ord. Jeg tror nemlig, at meget af det onde blod, havde jeg nær sagt, der er opstået i denne sag, og meget af den diskussion og polarisering, der har fundet sted, simpelt hen er en følge af, at regeringen ikke imødekom os på et tidligere tidspunkt.

Vi havde ikke noget ønske om, at denne sag skulle blive slået stort op, men da regeringen efter først at have tilkendegivet sit principielle standpunkt ikke ønsker at medvirke til at efterleve det i praksis, så er det, jeg synes, at der ligger et beklageligt forhold.

Og hvad er nu resultatet? Resultatet er, at et af de partier, som under finanslovdebatten støttede et dagsordensforslag, jeg stillede, med opfordring til regeringen om at ændre politivedtægten — og der var tilkendegivet et flertal herfor — nemlig fremskridtspartiet, i mellemtiden er kommet på den tanke, at dette ikke er tilstrækkeligt, og nu ønsker man at fastholde et forslag om straffeloven, hvad jeg ikke længere finder hensigtsmæssigt. Det vil altså sige, at nu er der ikke noget flertal. Ja men hvad er så konsekvensen heraf? Konsekvensen er den beklagelige, at nu skal denne sag løbe videre. Vi vil opleve nye konflikter af denne art, vi vil opleve nye konfrontationer, og der skal såmænd nok rasle nogle små voldelige ind imellem. Det vil altså sige, at efter sommerferien, når vi har gjort nogle erfaringer, så står vi nøjagtigt, hvor vi står nu, og skal til at tage denne sag op igen og er nødt til at fremsætte nye lovforslag eller nye forslag om ændring af politivedtægten. Jeg mener, det er helt urimeligt, at vi har været tvunget til at spille så megen tid på en sag, der dog er så klar og så overskuelig.

Formanden:

Jeg minder om, at forhandlingen drejer sig om det stillede ændringsforslag.

Wilhelm (VS):

Venstresocialisterne er imod denne kriminalisering af et hævdvundet fagligt kampmiddel, og det uanset, om det sker ved straffeloven, som der her er stillet forslag om, eller ved politivedtægten, som ændringsforslaget går ud på. Når jeg taler om et hævdvundet fagligt kampmiddel, kan der måske være grund til at erindre om, at det ikke er så længe siden, at dette kampmiddel blev respekteret.

Vi har under udvalgsarbejdet fremdraget adskillige eksempler fra fortiden og spurgt, hvad forskellen egentlig var, siden man nu mente at kunne kriminalisere nogle blokader, som man i tidligere tider ikke var skredet ind over for, og vi har ikke fået svar på noget af det.

Men man behøver ikke at gå så langt tilbage. Det er kun et års tid siden, at faglige blokader blev respekteret i forbindelse med Storno og i forbindelse med B&W-konflikterne. Så kom man til HT, så kom man til Bækkelund, så kom man til Info, og kursen blev skærpet. Nu er man foreløbig standset ved Skjold Burne-blokaden for nylig, der blev opløst af politiet til trods for, at man forsøgte sig på et overordentlig legalistisk og diskutabelt grundlag med at begrænse blokaden til kun at omfatte fysiske varer.

Der er altså sket en stramning rent faktisk, men de tidligere eksempler, som ikke er mere end 1 år gamle, viser, at det var et hævdvundet kampmiddel, som man ikke greb ind over for, men som havde en tradition på arbejdsmarkedet her i landet.

Det, der nu er sket i mellemtiden, forudså vi allerede i oktober. Straffelovsstramningen blev man nok nødt til at opgive, den var for provokerende simpelt hen. Den var for betænkelig i mange henseender. Den var for afslørende. Og så ville man skride til den snigende kriminalisering enten over politivedtægten, over cirkulæreskrivelser, hyrdebrev, eller hvad det nu kunne blive. Det forudså vi allerede dengang, og det er altså den vej, udviklingen er gået.

Det, jeg mener man må kunne konkludere af det, der er sket, ikke mindst med æn-